

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

א ומי פ"ה מהל' י"ט
הל' ט ט"ט ע"ה ח"ח פ"י ש"ו
טע"ן [ג]
מזו [ב ט"ט ע"ה ח"ח פ"י
ש"ו טע"ן פ"ג]

מוסף תוספות

א. [נ] ט"ט ע"ה ח"ח פ"י ש"ו
פטרין. ח"ח ט"ט ע"ה ח"ח פ"י ש"ו
הי. ב. שאין הנייא
יכול לישא עצמו בלא
הנישא, והנישא יש בו כח
לנישא אפילו היה מת.
ג. ח"ח ט"ט ע"ה ח"ח פ"י ש"ו
ש"ה. ח"ח ט"ט ע"ה ח"ח פ"י ש"ו
ש"ה. ח"ח ט"ט ע"ה ח"ח פ"י ש"ו
ד. אלא ע"י שנתן לחבירו
וחבירו לחבירו. רע"ה.
ה. הלכך אפי' עשרת
אלפים אמה, לפי שלא
זכה בהם אדם אלא כמה
שהוא שותף בלבד.
רע"ה.

רב ניסים גאון

מאן אמרו לו ר' יוחנן בן
גוריון הוא דאמר תפילין
הפקר קונון שביטה. א"ת
בפרק מי שהוציאיו
גוים. וכבר כתבנוהו בפרק
בכל מערבין.

רבינו חננאל

ר' שמעון אמר בשעת
סכנת לטטים [אינון]
מוליכין פחות פחות מר'
אמרו. ומינון דמשתלי
ואתי לאתווינהו ד' אמות
ברשות הרבים. נתנון
לחבירו וחבירו לחבירו עד
שמגיע לחצר החיצונה.
הא עדיפא דהא דאמר
פחות פחות מר' אבות
ומינון דמשתלי ואיתו
לאיתוניהו ד' אמות
ברשות הרבים. ותנא
קמא סבר הא עדיפא,
דהא רבי שמעון אורשא
מלתא ומתיריד לכל. וכן
בנו נתנו לחבירו וחבירו
לחבירו. מאי בעי הוה,
תנא דבי שמואל בשילרתו
אמו בשדה. ואע"ג דקשה
ליה לתנון (שלמתו)
[השלמתו] מיד ליה, הא
עדיפא ליה מלהלכין
פחות פחות מר' אבות. ר'
יהודה אמר רבי. איתין
לאוקומי לאו תפילין משם.
אלא מי החבית, וכבר
מחבית תפילין (והחבית)
קני שביטה אטו. אבל
מי לית בהו משם.
ור' יהודה לטעמיה דתנן
ר' יהודה פטר במים
מפני שאין בהו משם.
ודחינן אימור דשמעת ליה
לר' יהודה במיא דלית
בהו משם במיא דבליתי
בעיטה, במיא בעינייהו
מי שמעת ליה, והא
איתו דאמר מים ומלה
אין בטילין בקדירה מפני
שהיא רוטבא. ואוקמה
רבה חביתא שקשבת
שביטה ונתמלאת בשבת
מפניו נובע כיצא בהו
דלא קני שביטה דבטלה
ל' חבית לגבי מים,
ומשלטת אבב מוטה.
כדתנן את הוי במטה
כו. ואוקמה רבי יוסף
למתני' בשיירא כותבי' ר'
יהודה אומר בשיירא נתון
אדם חבית לחבירו וחבירו
לחבירו. ואתא רב אשי
ואוקמה חבית דהפקר
ומן דהפקר. ומאן אמרו
רבי ורבי יוחנן בן גוריון,
דאמר תפילין הפקר קונון
להן שביטה. והכי
וקיימא ל' כרב יוסף
ברוש תפילין רשות הרבים.
ולא גור דילמא נפיל לרשות הרבים ואתי לאיתוי.

רבי שמעון אומר נתנו לחבירו כו'. נראה להם אין הם
חזרים היה ממיר רבי שמעון להוליך פחות מארבע אמות
ללא גרע מכיס דפרק מי שהשטיף (שבת דף קנ"ג) והתם נמי אס' היו
חזרים הרבה והיו כולן שותפין בו נראה לרבי שמעון נתנו
לחבירו וחבירו לחבירו להכי עדיפא
ליה: (ט) **רבי גריסין** וכן בנו ואפילו
הן מאה. ולא כספרים דגרסי
ואפ"י הן מאה וכן בנו דגמרא
מוכח להפילו הן מאה לבנו קאי
דמפרש טעמא אע"ג דקשיא ליה דלא:
את החי במטה פטור. וא"ת
נהי שהשי נושא את עצמו?
להי כמו זה יכול זה אינו יכול
דיכול חייב כדמוכח בהמלניע (שבת
דף ק"ג). ואור"י דמכ"מ מיפטור הכל
משום דגמרינן הן הולאות ממשכן
ושם לא היו נושאים צעלי חיים
דליתם ותחשים מוליכין כרגליהן
וחלון מיד כשיצאו מן היס היו מוליכין
דמו צעודו כזכו כי היכי לילעיל
יצעיה כדאמר בסוף פרק כלל גדול
(שם דף ק"ג ע"ב):

הבא בחבית דהפקר ומים דהפקר
עסקינן. ללא קנו שביטה
(א) לזה ולא לזה אפילו חוץ לתמוס
דקאמר היינו ממוקם שביטת המים
אזל חוץ לתמוס של הזוכה זהם
תחילה לא יוליכו אותן למאי דפרישית
לעיל דפרק מי שהוציאיו (דף
מו). דכרגלי כל אדם דקמני גבי
נהרות המושפין היינו כרגלי הממלא
והא דקאמר נתנו לחבירו וחבירו
לחבירו לא משום דלא מני אזיל התם
אלא משום דלא קורב להעביר ארבע
אמות כרגל' ועוד יש לומר דיכול
להוציאם חוץ לתמוס (א) שזכה בהן
תחילה וכגון שלא נתכוון לזכות
בהן לא לעצמו ולא לחאמרי' שהגבתו
אלא מה ששומים¹ וכענין זה אפי' צ"ע
שיך לשנות נתנו לחבירו וחבירו
לחבירו אע"ג דליכא איסור ד' אמות:
ואי

הכי גרסינן במאי אוקימא (למני') בסכנת ליטטים אימא סיפא
וכו'. כיון דליטטים לא מצו להו אמאי קא מצו להו ר"ש באיסורא
דשבתא כולי האי כל שכן דהא דר"ש גריעה (י) (כולי האי) מתנא קמא
ואיכא זילולו שבת טפי דאושא מילתא דהנך גברי דמקילינן כולי
האי בשבת וכסוי דמ"ק עדיף. ט' לשון
אחר ועיקר ולא לשבש הספרים
מתני' בסכנת עו"ג שגזרו גזירה'
שלא ייחמו תפילין והאי ובסכנת
מכסן והולך לו אכולה מתנינן קאי
והכי קאמר ובסכנת שאם יימלאו
צידו או ישמע למלכות יהרג צין
מעט צין צמים מכסן צעליתו שלא
יוטלו כ"כ צציון ומניחם שם והולך
ולא יזיון משם שמא יירגשו בו
ויחייבו למלכות וצרייתא צליטטיס
עו"ג ואסיפא קאי דקמני מחשיך
עליהן ומציון ובסכנת ליטטים שהוא
ירא להשטיף שם מוליכין פחות פחות
מד' אמות וכו' ולא ייחם שם שלא
יזלוו הליטטיס זהם וינהגו זהם
מנהג ציון ובמאי אוקימנא למתנינן
בסכנת עו"ג שלא יתחייב למלכות
אימא סיפא וכו' וכ"ש דאושא מילתא
וישמע למלכות יותר משאם מכניסין
זוג זוג או מחשיך עליהם לכולם זה
עיקר מדלא גרסינן צרישא כל שכן
דאושא מילתא דשבת כדגרסינן צרישא
מכלל דהאי אושא דמילתא לאו
אזלוולא דשבת קפיד אלא אסכנת
דנפשות קפיד: **אע"ג דקשיא ליה.**
שמטלטלין אותן מיד ליד: **הא עדיפא.**
בשבתא ולא יטלטלוהו הוא לצדו
פחות פחות מד' אמות: **כרגלי**
הצעלים. שהשאל או לוקח בהמה
או כלים מחבירו ציוס טוב אינו
יכול להוליכם אלא למקום שהצעלים
הראשונים מותרין לילך שם ואם
עירצו לצפון לא יוליכו זה לדרום:
מהניס לחינם. והשניה שלו וכן
עושה תמיד. ולקמיה מפרש מאי לא
מהלך זו: אין צהם ממש. לקנות
שביטה אלא צעלים הראשונים וכל
אדם מותר להוליכן כרגליו: **פטור**
צמיס. פלוגתייהו דפרק צתרא
דצילה [א]. האשה ששאלה מחזרתה
תצילן לקדירה ומיס ומלה לעיסתה
הרי הן כרגלי שתימן אין העיסה
הולכת אלא למקום ששתימן מותרות
לילך שם ואם עירצה זו לצפון וזו
לדרום אין עיסה של צפון ממוקמתה לפי
שאין לזו צפון אפילו אמה אחת
צדום וה"מ כשנתנו עירובן לסוף
אלפים ר' יהודה פוטר צמיס שאין
צעלת המים אוקרת על צעלת הקמח
כלום: ומאי לא סהלך זו. הא רבי
יהודה נמי צביטת לא קאמר דיכולה
צביטת מהלך יותר מרגלי הצעלים
דהא אוקמינן מתני' צמיסן מחבית
לחבית: **מפני רוטבא.** שניכר ואם
השאלה מים לקדירתה הרי היא
כרגלי שתימן: **מים שלא קנו שביטה.**

שנתמלאו היוס ממעין הנובע או מן הנהר דתניא (לעיל דף ק"ג מו). נהרות המושפין ומעיינות הנובעים הרי הן כרגלי כל אדם: **דבעטת צמיס לגבייהו.** מפני שהיא טפילה להן ורובן פליגי למימנו דלא מהלך זו דלא צעלה לגבייהו: **פטור אף על המטה.** הואיל ופטור על המי דקיימא לן [קג]. מי נושא את עצמו: **בשיירא.** שחנתה צצקתה שאנוסין הן שאין מים שרי להו צצן דתיצטיל: **כרבי יוחנן בן גוריון.** צצקת מני שהולחיהו (לעיל מה' א): **מתני' אע"ג דקשיא ליה דלא:** הוואיל ורשאו לחלל צידו ובגמרא [מג]. מפרש ליה: **לעשה עפחים.** לעשה התחמושת שצבטת הרעים (א) וכולן מפרש בגמרא [מג]: **הופכו על הכפה.** האותיות כלפי הכתול שלא יהא מוטל כל כך צציון ומניחו עד שחשך: **משום שבות.** כגון זו שלא נפל מידו שהרי אחר צראשו אחר ואין כאן אלא משום גזירה דילמא נפיל כוליה מידיה ואתי לחמוי. כל איסור דרצנן הוי שבות: **גב' אי נימא איסקופה רשות היחיד.** גבוהה עשרה ורשבה ארבעה: **וקמה רשות הרבים.** וקאמר מתני' אע"ג דמונח ראשו צצקת הרבים גוללו (י) צצקת היחיד: **ולא גורין דלמא (א)** פנל כוליה מידיה דליכא חיוב חטאת ואתי לאיתוי: **מני**

אור רה"ר (סס). משהגיע לעשרה טפחים. אסור לגוללו דגור כגון משום שבת היכא דאוגדו צידו אטו היכא דנפיק מידיה כוליה ללא לימיה דליכא חיובא דאורייתא, הופכו על הכפה. מפניו ללא הטותל וההלך כלפי רה"ר שלא יהא מוטל כל כך צציון (סס).

(א) צבטת (ג) ס"א, (ב) ס"א, (ג) ס"א, (ד) ג"י כ"ה"ש רכה, (ה) שבת כ"ב קמא: (ו) לעיל מה: חזו: צבטת (א), שבת ה: [למקו קג]: (ח) ג"י ירושלמי ור"ף כמלה מוטו, (ט) [מחר לע"ה]: (י) בס"א: שמה, (כ) ג"ל בגלגלה, (ל) ש"ן לעיל ט"ה: במשנה, (מ) [ג"י ש"ך ש"ס], (נ) וע"ע, מוסר שבת כ"ד ד"ה שחיה.

הגהות הב"ח

(א) גב' צבטת אלא כמלה הדרת גוללו וכן הוא גימטא הירושלמי והיר"ף: (ב) ר"ש ד"ה הכי גרסינן ובי גריעה מתיק דאיכא וכו' דמקילי כולי האי: (ג) ד"ה לעשה וכו' וכולה מפרש גמ' (ד) ד"ה וקומה וכו' גוללו אצלו צבטת היחיד: (ה) ד"ה ולא מרין דילמא נפיק כוליה מידיה ואתי לאיתוי דאיכא חיוב חטאת היחיד: (ו) תוס' ד"ה הכא וכו' ולא צבטת לא זה ולא זה ואפילו: (ז) בא"ד דיכול להוציאיו חוץ לתמוס: של הוזהב כגון תחילה:

מוסף רש"י

כרגלי הבעלים. אין אדם יכול להוליכם ציו"ט אלא במקום ששאל עליהם יוליכו לילך, ואם עירצו לה לא יוליכו אלא לרדום (ב"ב דף ק"ג). מפני שאין בהן ממש. אין יכרות לא בקדירה ולא בעיסה, ללכך אין מעשבות הולכות, ובגמ' מוקי לה משביל ענה שאין המים נכריס (טו). מפני רוטבא. היכר לעיסת (ס"א). המוציא החי במטה. ומי לא יחייב על האהל, הוא מקול עצמו וטעמו עצמו (שבת כ"ג). חפצי הפקר. הנמלאים (ב"ב דף ל"א). שאין להם צעלים ומשכיה לזן במקום אחד, אע"ג שלא נתכוון לזן אדם להקטות שבתה (לעיל מה) קונון שביטה. והמלאן מוליכין ממקום מילתא אפיס לזן רוח ואינו מוליכין למקום שערב שם, דיש שם צביטה לעצמן (ב"ב ט"ט) נתקומן ואין אדם יכול לטלטלן כל משם יותר מאלפים לכל רוח ואפילו עירב לזן אחר (לעיל מה). היה קורא בספר. פטור מלכתוב (ש"ך דף ק"ג). דכיון גוללו אצלו. אפילו לאוגדו צידו, אע"ג דליכא שבות דילמא נפיל כוליה כרגל' ואתי לאיתוי (קמ"ט ק"ג) ובגמ' מוקי לה באיסקופה כמלילת ענון גבוה ג' ורובו ד' ורשות הרבים עוברת לפניו דלא נפל כוליה מידיה ומסדיה ורשה' ר' איסקופה לאו חיוב חטאת ליכא, ללכך השתא דראשו אחר צידו אין חוב עקריה, אפילו משום שבות מיל גור (שבת ה). היה קורא בראש הגג. שהוא רשות היחיד, ונתגלגל הספר מידו. ורשאו אחר צידו, עד שלא הגיע. ראש הממון, לעשרה טפחים. התחמושת שהוא

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

כ א מיי פ"ג מה' שנת
הלכה זו:
בא ב מיי פט"ו מה' שנת
שנת הלכה לא פנה
לאזן סה טו"ש"ע א"ח ס"י
שני ע"כ צ"ל:
בב ג מיי שם הל' וסמג
שם טו"ש"ע א"ח ס"י
שני ע"כ צ"ל:
בג ד מיי שם טו"ש"ע
שם פט"ג:
כד ה מיי שם הל' ו
טו"ש"ע שם ספ"ק
ג:
כה ו מיי פט"ו מה' שנת
הלכה א פמג
שם טו"ש"ע א"ח ס"י שג
ספ"ק א:
כו ז טו"ש"ע שם ספ"ק ג:
כז ח טו"ש"ע שם ספ"ק ג:

רבינו חננאל

אבל בכותל שאינו משופע
אפילו למטה מג' ספחים
גוללו אצלו דברי ר' ירודה
שיר' יהודה אומר
אפילו אינו מסולק מן
הארץ אלא מלאו הוות
גוללו אצלו דבעינן הנחה
על גבי משהו. וכן אמר
רבא תוך ג' לרבנן צריך
הנחה על גבי משהו.
מתני' זין שלפני החלון
כר. אוקימנא בזו הוציא
לרשות הרבים ונטולין
ממנו. דהא למעלה מי'
הוא וכרשות היחיד דמי.
ירושלמי א"ר יוחנן זיזין
וכתלין שבגהותי' ורחבין
ד' מתחין לכאן ולכאן
ובלברד שלא יחליף. ומאי
נותנין עליו דקתני כלים
שבורין. דאי נפלו לרשות
הרבים לא תיישנין דילמא
מפילי להו לרשות היחיד.
תנא נמי הכי זין הוציא
ועד אין בין זין לזין
י' אין משמש ביה אלא
כנגד חלונו. ופרשה אביי
כגון דאית ביה ביה ד'
ספחים שנעשה רשות
(הרבים) [יחיד]. ועלין
דלית ביה ד' ספחים
וחלונו משלמנו לד', כנגד
החלון שרי ליה
לאישתמושי' (דחורין)
[דחורין] של חלון נעשה.
אבל יתרון רחב היזין
דנפיק דבעיקר על רוחב
החלון. [שכנגד החלון
בלבד מותר אבל המעדיף
בהאי גיסא ובהאי גיסא
אסירי. אלא דנתן עומד
אדם ברשות הרבים
ומטלטל ברשות היחיד.
עומד אדם ברשות היחיד
ומטלטל ברשות הרבים.
אוקימנא לרבנן ודלא כר'
מארי. דנתן לא יעמוד
אדם ברשות הרבים וכו'.

גימא כתנאי אמרה לשמעתיה. אע"ג דלא ניחא הכא לאוקמי
מילתא דרבה צפונתא דתנאי דמתני' מ"מ ע"כ אשכחן
בריימא דפליגא עליה במסכת שבת צ"פ הורוק (דף טז.) גבי הורוק
מרה"י לרה"י ורה"ר צלמנע דקתני בצרייתא תוך ג' ד"ה חייב"א א'
נמי יש לחלק דהכא שבה החפץ
מלמעלה מג' למטה לתוך ג' הוא
דבעי רבא הנחה על גבי משהו אבל
התם איירי שהיה החפץ תוך ג'
משילא מתחת ידו להכי חשיב כמנוח
דהא שבה רבא דהמעביד כמותך
שלשה דכמונח צקרקע דמי כדמוכח
צפרק המוליא זין (שם דף פ.) והא
דלא חשיבין מתגלגל כמנוח צסוק
הורוק (שם דף ק.) התם איירי
כשהיתה מחילת זריקה למעלה מג':
אלא כו"ה רבי יהודה היא.
תימה דבשבת צפרק הורוק

(דף טז.) צני למימר לרסבר ר'
יהודה קלוטה כמו שהנחה גבי הורוק
מרה"י לרה"ר ועבר ד' אמות צרה"ר
ולמסקנא דהתם ניחא דמוקי לה
כגון דאמר כדפקא לרה"ר תנוח
דמסכת טפי למימר התם קלוטה
כמו שהנחה כיון שהיה דעמו ורלונו
שנתנו שם אצל הכה לזין רלונו
שיפול שם הספר אין לנו לומר שהיה
כמונח אצל למאי דס"ד התם מעיקרא
דמיחייב שתיס וצאומר כל מקום
שתרצה שם תנוח קשה ויש לחלק
דהתם אינו מקפיד על החפץ אנה
שינוח אצל הכה מקפיד ומרלונו היה
חפץ שלא היה שם מונח² אצל לרבה
קאיא דלפי' דאומר כל מקום שתרצה
תנוח צני רבא הנחה על גבי משהו
דמקפיד אפילו נח על גבי משהו לא
מיחייב דלא נעשית מחשבתו וצריך
לומר דלמאי דס"ד התם מעיקרא
לית ליה דרבה ועוד יש לומר כדפרישית
לעיל דהתם כשתחילת זריקתו מוך
שלשה **גימא** ד"א א"ר
ואת' צ"א תוי"ל. ואל דמפיק לכרמלית
או לחצר שאינה מעורבת ברה"ל דלית
ליה לקמן (טז.) גזירה לגזירה³ פשיטא
דשרי דלא אצטרך למיתני⁴ ולצ"י
דגור אסור כמו צמפיק לרה"ר ועוד
נראה מדמשי צ"י לעולם דמפיק
לרה"ר משמע דצמפיק לכרמלית או
לחצר שאינה מעורבת שרי אפילו
כלים שאינן נשברים ואע"ג דלקמן
גזר צ"י גזירה לגזירה יש לחלק כמו
שפירשתי לעיל⁵ ובצפרק כ"ל משתפתין
(לעיל דף פד.) גבי אנשי חצר ואנשי
עלייה ששכחו ולא עירבו דקתני זין
היוצא מן הכותל צעשה דעלייה היו
לעלייה אפילו הניח שם
כלים שאינם נשברים⁶: **ובישיבתו**
החתונים. פי' צקונטרס אס' היוז
מוטל לארכו על פני כל
הכותל משתמש בכל היוז וקשה לר"י
זו למטה הימנו משתמש צ"י ומפרש ר"י
דצחורין שכתובת קאמר
דמשתמש ולשון משתמש בכל הכותל
משמע נמי כן⁷:
אי ד"ת (טז.) **אי** ארבע אפי' בנגד
חלונו נמי צ"א ישתמש. משמע
מפירוש הקונט' דברח ד' משתמש
כלים הנשברים אצל שאין רחב לא
ישתמש אפי' כלים הנשברים דהוי כאלו
שדי להו להדיא⁸ וקשה לר"י דכיון
דאפילו רחב אמה נמי דלענין שבת
חשיב רחב ד' כחצו אלה⁹ ונראה לר"י
דצחורין ד' שרי ליתן אפילו כלים
שאין נשברים¹⁰ ומתני'¹¹ צחורין
כ"ל שאלו¹² והא דלא מוקי לה בצחורין
ד' וכל כלים משום דסתם זין אינו
רחב ד' וכי פריך הש"ס אי דלית ביה
ארבעה אפילו כנגד חלונו לא ישתמש
ה"מ למיפך אפי' בשלמטה הימנו לא
ישתמש והא דלא משני ליה דכלים
הנשברים איירי היינו משום דלא
מיתוקמא צהכי ע"כ מדלא שרי
בשאר הכותל אלא כנגד חלונו
כנגד חלונו משלמנו לר' ויש לומר
דאצטרך לאשמועינן צחורין שבת
הוא

למטה משלשה. הגיע ראש הספר
לשלשה סמוך לקרקע ארבעה
סמיכתא הוא והרי הוא כמנוח:
אלא הא דאמר רבא. צ"פ הורוק
במס' שבת (דף ק.) סוף שלשה
לרבנן. דפליגי עליה דר"ע צקלוטה
כמי שהנחה (טז.) ואמרי דהורוק
מנחת היחיד לרשות היחיד דרך רשות

הרבים למטה מעשרה לא אמרינן
הואיל ומקלטה צי"ד תחתונים
שכן רה"ר הרי היא כמי שהנחה
לחייבו אפי' זרק למטה משלשה
לא מיחייב אס' עד שלא הגיע לארץ
נשקף או צלעו כלל אלא אס' כן
נח על גבי משהו ואפילו לא הוי
מקום ארבעה הויא הנחה
ולמעלה משלשה אס' נח פטור
ואפי' לר"ע דאי מקום ארבעה
הוא כרמלית הוא ואפי' לית
ציה ארבעה מקום פטור הוא:
נימא פסאיי אמה לשמעתי. דהא
תנא קמא אפילו כן לא נח נמי
גזר למטה מג' משום דילמא
זמנין דלזין אגוד צידו ולרבה
כי אין אגוד צידו נמי כי האי
גוונא דלא נח לא מיחייב אס'
קלטו והחזירו קודם שנת:
בתני' זין שפני החלון. צולט
מן הכותל גבוה י' ורחב ד'
נוטנין עליו. צני עלייה דרה"י
הוא: **גמ'** דמפיק ליה. ליתין
צולט: דמפיק לרה"י. לחצר:
גלים הנשברים. כלי חרס
וחוכית שאס' נפלו ישצרו
דליכא למימרא דילמא אזיל
ומייתי להו: קערס וכוסוס
וקיסוניוס. כולם כלים הנשברים
הם דקממיהו דתס: משמש
צכל הכותל. אס' היוז מוטל
לארכו צכל הכותל על פני כולה
משתמש צכל היוז: עד עשרה
הספחים. כלומר כל מקום
שהוא צין סמוך לחלון מיד
צין מופלג היינו הרבה וצ"ל
שלא יהא צתוך עשרה תחתונים
שצרות הרבים: למטה הימנו.
למעלה מעשרה: משמש צו.
צחמון ע"פ כל הכותל אס'
מונח לארכו צכל הכותל: האי
זין. עליון הכי דמי: אי דליס
ציה ארבעה מקום פטור הוא
אפילו כנגד חלונו לא לשמש.
נהי דמקום פטור הוא ומוטר
לכתף עליו דקד"ל [פז.] מקום
שאין צו ארבעה מותר לזני רה"ר
וצ"י רה"י לכתף עליו מיהו משמש
מדיר לא משמתי ציה דלא חזי
למשמתיא ושכיחי כלים למיפל
לרה"ר ד' ואע"ג דלוקמין צכלים
הנשברים הני מילי צלית ציה ר'
דלא שכיחי למיפל כולי האי אצל
הכא דרובא נפלי מחזי כמאן דשדי
להדיא לרשות הרבים: **חורי חלון**
הוא. כלומר זית החלון והרצתו
הוא. ולשון חורי דנקט משום
דגבי שבת שייך למימר חורי רשות
הרבים כרשות הרבים וכן חורי רה"י
כרה"י דמי כגון כותל הסמוכה לרה"ר
יש צה חורין פתוחין לרה"ר למטה
מי"ד הוי רה"ר: **בתני'** עומד אדם
צרה"י. צית או על הגג ושומה
וטוטל חפץ צרה"ר כאן ומניחו כאן:
וצלנד שלא יוציאנו מארבע
אמוסיו. ממקום שהיה מונח צו
ואשמועי' מתניין דלא גזרינן
שמא יכניסנו אצלו: וישתין צרה"ר.
דמפיק מרה"י לרה"ר: משתמש
רוקו צפיו. משתמעגל ונאסף
ללאת: לא יפך ארבע אמוס
עד שיורוק. דכיון דלמשד"א
קאי משאוי הוא: **גמ'** מסני
ליה רצ כו'. גזירה שמא יכניסנו
אצלו: ועצד כר"מ. דאיהו הוא
דגור שמא יציא אצלו דלוקמן
צפירקין [דף קא.] לא יעמוד צרות
היחיד ויפתח צרות הרבים
שיטול מפתח צרות הרבים ויפתח
צו פתח הסמוך לרשות הרבים
שמא יכניסו¹³ אצלו צקונטרס:
הוא

דמנח ליה לכלי שם נפיל לאתרו
ברה"י. ומיחזי כאילו זריק ליה
להדיא ברה"י. שם. ואם אתה
אומר כן יהא אסור להשתמש
בגג שאין לו גדרים הסמוך לרשות
הרבים בכלים נשברים ואע"פ
שהוא רחב הרבה, וזה אינו
אירבה משמע בכל דוכתא
שסמוך להשתמש בגגין בכל
הכלים ובלבד שלא יהא גג
משופע [ומיגודו איגודו לראין].
לענין. א'. דשפיר ניחוי התם
ולא שכיח דנפילי. שם. ב'.
אוקימנא לעיל בכלים הנשברים
דוקא אבל בכלים שאין נשברים
מיחטרי. מוס' רפ". ג'. שאין
רחב ד' ולכן תיישנין בכלים
שאין נשברים דילמא נפלי וכו',
אבל בכלים הנשברים ליכא
למיחזי למידי. שם.

א) [מתוך הסוגיא נראה
שאין כאן פסקא], ב) שבת
פ. ק. א) ז"ל למיחזי,
ד) כפי' טקף: מפתח,

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה מוך ג' וכו'
כמי שהנחה דרימא ואמרי
וכי' למטה מג' גמ' לא:
ב) תוס' ד"ה אי דלית ביה
ד' וכו' אפילו בכלים:

גליון הש"ס

גמ' ליהוש' לרמא נפיל.
כ"ב דף נט ע"ב מוס' ד"ה
ואפילו:

הגהות הגר"א

א) א' לית בי' ארבעה
אפילו כנגד חלונו כו'
[ומינות צנמנים מוקפוטן].

מוסף רש"י

תוך שלשה לרבנן צריך
הנחה. לרבנן דפליגי עליה
דר"ע צורק מרה"י להדי'
והר"ר בלמנע דלית להו
קלוטה כמי שהנחה, לא
מיתא תוך ג' מורה, אלא
אפילו תוך ג' נמי צריך
כונה, ואס' עבר רה"ר
למה פטור, ובפקא מינה
כמה לוק' ד' אפוט וכשנא
לנת והעב' לתוך ג' מנכ'
שנגחו עד שלא נח פטור,
דלמיתנין צחמון (שבת
קב.) עד ששהח חמילתו
וסופו שגגה, ולא אמרינן
עד שלא מנכ' הוי חל מונח
(שם פ.) ולא מיחייב עד
שפתח על גבי משהו מקום
כל שהוא, ולא צענין מקום
ד' הואיל ותוך ג' הוא,
מ"מ הנחה כל דהוא צענין
(שם פ.).

מוסף תוספות

א. אלאמא לכ"ע לא בעינן
הנחה ע"ג משהו תוך ג'
וכו'. [ו]ירבא סבר כרבי
יהודה [ירבא] וכו', וי"ל
דהכי פריך, ליתא כתנאי
דמתניין [ירבא] אמרה
לבמביתא, דבמביתא לית
קפיד אס' תנא דברייתא
פלגי עליה, אלא דלא
ליפלגו עליה רבנן
דמתניין. תוס' שם דף פ.
ד"ה ואל. ב. דאינו רוצה
שיתגלגל הספר מידו.
רצ"א שבת ז'. ג. דאמר
לקמן לא יעמוד
ברה"ר ושתת ברה"י
דדוקא רה"י אבל כרמלית
לא וכו', דלא גזרינן
בכרמלית משום דהיא
גופה גזרה. רש"י.
ד. כיון דאמרי' אי דמפיק
לרה"י פשיטא, כרמלית
נמי פשיטא דשרי רבא
דלא גזר. שם. ה. דאביי
דוקא [באותן] החפצים
הצריכים לו כדאמרי' התם
הוא דגזר וכו', משום
דבהני שרי למיגודו דלמא
השתחילי' אלא בעלמא [לא]
גזר אביי כרמלית אטו
רה"ר, דאביי נמי ודאי לית
לי' גזירה לגזירה. שם.
ו. כיון דמפקא לחצר
שאינה מעורבת. תוס'
הל"ש. ז. מכלל דרישא
לא איירי בזו שלמטה
הימנו. שם. ח. דאכולת
גופה קאי. מוס' ר"ס.
ט. [חיישנין] דבהדי
הוא רחב הרבה,

א) שנת מ' ע"ש לעיל ג'ת, ב) שנת קכ. ונש"ח ר"ה, ג) כלים פ"ח משנה י' א' (פ"ה ג' ופ"ו, ט) (ש) קד. מנילה מה. וס' אפ"ה א"ל תקלה משנאי א"ל משנאין, ו) שנת י"א. לעיל כ"ו, ז) שנת י"א, ח) (ש) כ"ה ג' ופ"ו, ט) (ש) נקמן ק"ה, י) ע"ש: משנאי, י"א) (ש) כרס העמוד, י"ב) ונ"י מוס' שנת ד': ד"ה א"ל, ט) (ש) ע"ז א"ל.

תורה אור השלם

1. וחסאי חסמ נפשו כל משנאי אקברו מות: משלי ח' ז

הגהות הב"ח

א) גמ' ר' יהודה אומר כיחו וכו' ורוק כ"ל ותיבת שנתלם נמקח:

לעזר רש"י

ט"ו. שיכול הגורם להפשיטת כחו. להבדיל מסתם ורוק.

מוסף רש"י

והעבירו דרך עליו. למעלה מראשו, עסקיו מרה"ר והלוטו דרך למעלה מנפשו והנמו לקוף ארבע, חייב. ואע"פ דלרול מקום פטור, דגובה שניה וכן פקום רוחא ארבעה (קע"ד ב"ב). מוחלת השניה. המלך סודין טעה בלחמ פסח והחליף שיטתו (פסחים י"ג). וישתה ברה"ר. וישעו פיו ואלשו להל"ר לחלח כלי ולשמות, גזירה שמה וילח הלל אליו ומלח מתחייב (ש"ב ופ"ב). אלא אם כן הניס ראשו ורובו. דמיטין שמה ימשך גופו למקום רגלו ויחלה הלל עמו (קע"ד ב"ב). כרמלית מאי. כנון בקעה, דמדרכין הוא דלמור הכניס ונחלוף לחלח לעמוד ברה"ר. כהני' לנעמו ברה"ר. כהני' וישעו ראשו לנחמיה לחמו וישתה (ש"ב ופ"ב). היא ידע. כסס שאקטרו זו משמנו ק"ו או סורה (ש"ב). היא גופא גזירה. אפילו יזיל או מילה ממוסה לה"ר או מילה ממוסה לה"ר מנעין לגזירה. היא לאתמין כהני' ש"ס שאין גזרין גזירה לגזירה, מה"ל קרא נפקא ושמטת את משמתי ורקלתי (ש"ב משמתי, כלומר גזירה למשמתי, לתומתי ולא משמתי למשמתי, שלא ישעו גזירה לגזירה (ב"ב).

מוסף תוספות

א. וכמה בבית מסיקות ביניהם, והוא קרי ליה סיפא. מוס' ר"פ. ב. ואע"פ דלא קתני בהם דבריו ר"פ. ג. אי הוהא כ"י מוס'.

א. וביד מוס' ה"א. ב. ג. ויהא דמנין איתא וכו' כ"י מוס', והא דנקט ל"ה ירוק ה"ה לא יצא משהי"ך, דלא פליג א"ר יהודה אלא בלא הי"ך אלא מילתא דמפיקא נקט, אי נמי מציינן למיור דמפיק בולחו תנאי גם דר' מאיר ר' יוסי לאוקומי תנאי' כ"י מוס'. ג. אלא דלא פליג א"ר. ד. ומסיק דקמ"ל אע"ג דלא אחשביה ליה"ה. מוס' שנת קכ. ד"ה אמר. ה. [ת"י] ויכא דלא נחמתי אלא ממילא נח שם לא אמרין מחשבתו משיאו ליה מקום. מוס' ה"א. ש. ו. דנתחין להאכילו לבלב, דהי וזא א"ן יכול לקיים מחשבתו [אלא] א"כ בעיד תנחא בפי הכלב. מוס' ר"פ. ז. א. א"ן [יכול לקיים] מחשבתו שנתחין לשרופה בשלחבתו א"כ יורקה בכבשן. ש. ז. ב. על כרחו הוא צריך להשתין מאותו מקום ולירוק מפיו. ז. א. [ושא"ן] המקום שהוא פתוח מוס' צריך לפי מחשבתו, שחייך כן היתה מחשבתו מקיימת וכו' אם הוא ורוק במקום אחר, הלי"ך לא אמרי' מחשבתו של אדם משיאו ליה מקום. ש. ז. ו"א. א"כ הי"ך מטמא הרבילה של חולין מתמתת חידים, והלא ידים שניות ניהו וא"ן שני עושין שלישי בחולין, וי"ל וכו'. ש. י. [וב] דל הפוסל את התרומה מטמא משקין להיות תחילה. ש. י. [וב] דל הפוסל את התרומה מטמא משקין להיות תחילה, ש"מ יהו אחריו חכום טמאין, גזרה ש"מ לא יהו הידים גזרות וי"ל ממי הנשילה, ויטמאו המשקין שבידים שמתה כוס, וכן נעשים למלאכו א"כ חרומה. ש. י. הל"ך מוגיין ושוחין את הכוס תחלה קודם נשילה, שאם אתה אומר נטליין לידים תחלה, ש"מ יהו אחריו חכום טמאין, גזרה ש"מ לא יהו הידים גזרות וי"ל ממי הנשילה, ויטמאו המשקין שבידים שמתה כוס, וכן נעשים תחלה ויחזרו ויטמאו את הידים, ונמצא אוכל בידיים מטואבות. רש"י בגמ' ד"ה וכו'. י. ו"א. ובא הטומאה הוי לטמאות. מוס' מניח ב' ד"ה ינמל.

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

מדיסוף ר"מ. הא ללא יפתח"ט דליירי ר"מ זהו: הא הול"א. החפץ מד' אמות חייב. אע"ג דהוא עומד בגזרה והגזירה למעלה מ' והעבירו לא אמרי' העצרת דרך מקום פטור הוא אלמא צמר הגמה ועקירה אזלינן והרי נטלו ממחילת ארבע והיטמו לסוף ארבע: פטור

אבל אסור. מדרכנן דילמא אחי לעזרי דרך למטה מעשרה: מחשבתו. שהוא לר"ך לכן משווה לה הול"א חשונה: זרק. ממחילת ד' לסוף ד': צפי הכנשן. שקלטת שלהבת ונשפרה: צמר עקירה. מן הגוף אזלינן והן נעקרין מן החלל של גוף ויחייב דמול"א מן הגוף שהוא רה"י לה"ר: ד' או צמר וי"א. שיו"א מן הגוף ממנו והרי פי אמה צרה"ר וא"ן כאן עקירה מרה"י: ואע"ג דלא יספך. צממיה. דמשום תליסה לחודה אכזר ר' יהודה דלמסור דלמיפק קמ"י אפ"י דלא היפך זה צמון פיו: היה אולג דבולה. של תרומה: צידים ממואבות. סתם לידם שלא נטלו הו שניות ופוסלות את התרומה: ר"מ מטמא. שהרי הוכשרה התרומה צמון כצפוי: מ' ויפי מטמא. דקסבר כל זמן שהרוק צמון פיו לאו משקה הוא והרי הוא כגופו של אדם ואינו משמיר: היפך. צמון הול"א לחון טמא דלמשד"ה קמ"י ומכשר: מוחלפת השיטה. החליף ר' יהודה שיטתו וילח הימנה: לא סתליף. לא מימא מוחלפת היא דמנתי' דקאמר אע"ג דלא היפך קמ"י למשד"ה צמיו עסקינן לימה שנתלשה מן הגוף ע"י חולי שקורין טו"ש: כיחו וסלש. לא יהלך ד' אמות עד שירוק: מאי לאו. תרתי קתני כיחו וכן רוקן: כדשינן מעיקרה. מוחלפת השיטה: חייב מיפה. צידי שמים: כל משנאי אהבו מוס'. תורה אמה להאי קרא בצרפת' ה' קניי: אלא למשנאי. למשנאי"ס דעתו באיניות: והא מינס אניס. שעל כרחו הוא ע"י חולי או הנייה: גיה ורק קאמרינן. שרקא אומז צפני רבו והיה לו להסתלק משם או להצליעו כנסותו: מתנ"י וישתה ר' יהודה ואלרו לה"ר וישתה גזירה שמה יכניס הכלי אלנו: וכן גג. מפרש בגמ' [ע"ז] לענין מעשר: גמ' ישא רצנן. לעיל' אוקימנא להא דקתני [מ:] עומד אדם צרה"י ומטלטל צרה"ר כרצנן דפליגי עליה דר"מ צממתי' גבי משמח ולא גזרין שמה יכניס והכל גזר שמה יכניס כר"מ והא ליכא למימר דשחית המים תהוי הכנסה כמשתין ורוק דלא דמי דהמס קא עקר מרשות זו וקא עבד הגמה לרשות זו אכל שמה עבד עקירה והגמה צחאל שומא דלא ברשות שהא שמה צה עומד וצפוי הן נחין מיד: צמפלין הצריכין לו. אפי' רצנן מודו דגזר זה דמתוך שהוא לר"ך להס יכניס אלנו הל"ך משקין הללו לר"כין לו וגזרין: כרמלית מאי. מהו שיעמוד כרמלית וישתה צרה"י או צרה"י: היא היא. כי היכי דלא יעמוד צרה"י וישתה צרה"י כן לא יעמוד כרמלית וישתה צרה"י: היא גופה גזירה. אי דעילי לגזירה כלי ליכא אסורא דאורייתא אלא גזירה דרצנן דלא לעילי לאפוקי מרה"י לה"ר וא"ן ניקום ויגזר שמה אלו הכנסת לתי: וכן בגת. לענין מעשר פירוש לר"ך שיכניס ראשו ורצונו על

צ"ט.

הוא סבר מדסיפא ר"מ בר'. פי' צקונט' סיפא היא דלא יפתח דליירי זה ר"מ וק"ך היא רחוקה יותר מדאי' ונראה לר"י דסיפא דלא ישמין ולא ירוק דפליג עליה ר' יהודה וסמך צר פלוגתא דר' יהודה ר"מ² ומיהו קשה דל"כ¹ הוה ליה לנפישך ממי בגמרא ר"מ אדר"מ למאי דגרסי' ברוב ספרים ר' מאיר טומאת' וכן גרס ר"מ ולמאי דמסקין מוחלפת השיטה נמי ויחל דלא מיקשי דר"מ אדר"מ¹ ושמה מש"ה הניח מלהקשות דר"מ אדר"מ משום דליכא דמהפכי דרבי מאיר לדברי רבי יוסי:

זרק וזה ברה"ר בפי ב"ב בר'. אורי' דלא גרסי' ומ' דונח משמע דלא נתכוין לכן כדמכח צפ"ק דשבת (דף ה.) גבי הא דל"ר יומנן זרק חפץ והלך ונח צמון ידו של חצירו חייב¹ הכא ליירי צממתי' לכן¹ ומיהו ר"ח גריס ונח דמנתי' למימר דונח משמע שפי' צממתי' דסתם זרק נח החפץ צממתי' צממתי' אכל הלך ונח משמע שהלך בלא כוונת האדם² ועוד י"ל דצפ"ק דשבת מיתמול דמימא דייק דליירי בלא צממתי' פ' : מוחשבתו משי' צ"ה מקום. דוקא צ"ה גזירה גזירה דהנהו בלחמו מקום טפי צממתי' אחר כגון צפי כלב שיאלנה³ וצפי הכנשן שמתרף⁴ וכן וס' השתין ורק⁵ אצל זרק על המקלות או על שום דבר אפי' צממתי' לא אמרו מחשבתו משיאו ליה מקום⁶ : פ"ה אוב"ז דבי"ה בידים מטואבות⁷. פי' דקונטרס דצילה על תמונה ור"י אומר דלפי צשל חולין ינח"ט⁸ ידיים הפוסלות תרומה מטמאין את הרוק שהוא משקה להיות מחילה⁹ ומזר ומטמא את הדצילה וגם מכשירה דהו להו חולין מטמא¹⁰ דפוסלין את הגזירה¹¹ דמשקין כל שהוא מטמאין כלאמינן בצרכות פרק אלו דברים (דף ג.) שמה יאלו מים לחורי הכוס ויחזרו ויטמאו את הידים¹² וקטמא דמחזורי הכוס ליכא רציעית דכלל נעילתו ליכא אלא רציעית וצפ"ק דפסחים (דף יד:) נמי משמע ששכר מטמא תממת המשקין שעליו שומא ליכא זהו רציעית והא דקאמר צממה דוכמי לנמא טומאת משקין דרציעית¹³ גבי יין נסך וצמיר [מ:] גבי עשר רציעית¹⁴ היינו לפסול את הגזירה דמתן דמשקין (דף פ"ז) כל המשקין מנטרפין לפסול את הגזירה דרציעית אצל ליתמא ולטמא אוכלים בכל שהוא [משקין] טימאוו ומטמו ורוק חשיב בו איבעיא ליה הן בכרמלית, מהו שימזר ברשות הרבים או ברשות היחיד. אמר אביי היא היא אלא אסור. רבא אמר היא גופה משום רשות הרבים לרשות היחיד גזירה היא שמה יוציא מרשות לרשות, והיא איסורא דאורייתא, ניקו ונגזרו נמי כרמלית אטו רשות הרבים, גזירה לגזירה לא גזרין. ורייק אביי מדרגן

ינחא אפי' צמון של טהור וכן פי' הר"ר י"ט ינמא נפקסה לי וקשרתיה צפה וצשעה שנארג זה כדי לקבל טומאה עדיין היה רוק לת עליה שניעמא ממתת הידים וטימא את המפה שהמסקה מטמא בכל שהוא כדפרישתי ולא כמו שמפרש ר"ת דליירי צמון של נדה¹⁵ כמו שפירש שם צקונטרס לפי שלא היה נראה לו להעמיד צמון של טהור משום דלא חשיב רוק משקה לקבל טומאה דחשיב שפיר משקה כדפרישתי:

רבי מאיר מטמא. אית ספרים דגרסי רבי מאיר מטמא: הגת ועל ידי כן מותר לשמות בכל ענין והיינו כרבי מאיר:

ישא דקתני (ישא) עומד ברשות הרבים ומטלטל ברשות היחיד כ"י רבנן. סיפא קאמרינן לא יעמוד אדם כ"י ר' מאיר. ופריך ב' יוסף כחפצין צעריכין לו לגופו. ואפילו רבנן מודו דאי הוה לא שרי ליה אלא מכניס ראשו ורובו למקום שהחפצין נתונים בו. איבעיא ליה כנון שצריכין לו הן בכרמלית, מהו שימזר ברשות הרבים או ברשות היחיד. אמר אביי היא היא אלא אסור. רבא אמר היא גופה משום רשות הרבים לרשות היחיד גזירה היא שמה יוציא מרשות לרשות, והיא איסורא דאורייתא, ניקו ונגזרו נמי כרמלית אטו רשות הרבים, גזירה לגזירה לא גזרין. ורייק אביי מדרגן

א) משמע משמתי צממתי' היא לן נקמן כצמון אמר והא דמנתי צממתי' וי"ל דע' א"ל משה היא ככלים פ"ח.

א. וביד מוס' ה"א. ב. ג. ויהא דמנין איתא וכו' כ"י מוס', והא דנקט ל"ה ירוק ה"ה לא יצא משהי"ך, דלא פליג א"ר יהודה אלא בלא הי"ך אלא מילתא דמפיקא נקט, אי נמי מציינן למיור דמפיק בולחו תנאי גם דר' מאיר ר' יוסי לאוקומי תנאי' כ"י מוס'. ג. אלא דלא פליג א"ר. ד. ומסיק דקמ"ל אע"ג דלא אחשביה ליה"ה. מוס' שנת קכ. ד"ה אמר. ה. [ת"י] ויכא דלא נחמתי אלא ממילא נח שם לא אמרין מחשבתו משיאו ליה מקום. מוס' ה"א. ש. ו. דנתחין להאכילו לבלב, דהי וזא א"ן יכול לקיים מחשבתו [אלא] א"כ בעיד תנחא בפי הכלב. מוס' ר"פ. ז. א. א"ן [יכול לקיים] מחשבתו שנתחין לשרופה בשלחבתו א"כ יורקה בכבשן. ש. ז. ב. על כרחו הוא צריך להשתין מאותו מקום ולירוק מפיו. ז. א. [ושא"ן] המקום שהוא פתוח מוס' צריך לפי מחשבתו, שחייך כן היתה מחשבתו מקיימת וכו' אם הוא ורוק במקום אחר, הלי"ך לא אמרי' מחשבתו של אדם משיאו ליה מקום. ש. ז. ו"א. א"כ הי"ך מטמא הרבילה של חולין מתמתת חידים, והלא ידים שניות ניהו וא"ן שני עושין שלישי בחולין, וי"ל וכו'. ש. י. [וב] דל הפוסל את התרומה מטמא משקין להיות תחילה, ש"מ יהו אחריו חכום טמאין, גזרה ש"מ לא יהו הידים גזרות וי"ל ממי הנשילה, ויטמאו המשקין שבידים שמתה כוס, וכן נעשים למלאכו א"כ חרומה. ש. י. הל"ך מוגיין ושוחין את הכוס תחלה קודם נשילה, שאם אתה אומר נטליין לידים תחלה, ש"מ יהו אחריו חכום טמאין, גזרה ש"מ לא יהו הידים גזרות וי"ל ממי הנשילה, ויטמאו המשקין שבידים שמתה כוס, וכן נעשים תחלה ויחזרו ויטמאו את הידים, ונמצא אוכל בידיים מטואבות. רש"י בגמ' ד"ה וכו'. י. ו"א. ובא הטומאה הוי לטמאות. מוס' מניח ב' ד"ה ינמל.

עין משפט ור מוצה

בא א מ"י פ"ג מהל' שנת הלכס ב סמנ' ללחין סה: כ"ב ב מ"י ע' הלכס י' סמנ' סה: ג מ"י ע' הלכס ג' וסמנ' סה: טו"ש ע"ה א"ח ס"ה ע' סק"פ כ': ל"א ד מ"י פט"ו מהל' סה: ד טומאת אוכלין מהל' א: ל"ב ה טור ש"ע י"ד ס"י רמז סק"פ כט: ל"ג ו ד מ"י פט"ו מהל' סה: הלכס ב סמנ' ללחין סה: טו"ש ע"ה א"ח ס"ה ע' סק"פ א':

רבינו הגנאל

ובלבד שלא יוציא חוץ לדי' אמות. וירקנין מיה ללישנא בתרא הא הוציא פטור אבל אסור, נימא תהיה ויחובה דרבא, דאמר המכביר חפץ מתחלת ארבע לסוף ארבע אם העבירו דרך עליו חייב ודחי רבא מי קתני בהדיא אם הוציא פטור אבל אסור, אבל הוציא אימא לך אם הוציא חייב חטאת. לא יעמוד ברשות היחיד וישתין בו, וכן לא ירוק מרשות לרשות. אמר רב יוסף השתין או ררק בשונג חייב חטאת. ואע"ג דלא עקר מבי גבי מקום ד', דהא פיו הוא אמה שלו אין בהו' ד' טפחים. מחשבתו שחשב כדי לעקור מן להנאתו, משיאו ליה כמו שיש בו ד' טפחים, וכדברא דאמר רבא זרק ונח בפי הכלב או בפי הכנסת חייב, דמחשבתו שריא לפי הכלב ולפי הכבשן (בבבא ד').

הכא נמי פיו פ"י אמות מחשבתו משיאו ליה אילו מקום ד' הן. עני רבא הוא ברשות הרבים ופי' אמת ברשות היחיד, או (הא) ברשות היחיד ופי' אמת ברשות הרבים מהו. בתר עקירה אזלינן ומרשות לרשות הוא, או דילמא בתר יציאה אזלינן ומרשות אחת היא. ועילתא בתנין, וקיימא לן כל חיקו דאיסורא לתומרא. ר' יהודה [אמר] אע"פ שנחלש רוק פיו כ"י ואע"פ דלא אפ"ך ברוק נתלש נקרא. א) והתניא האוכל דבילה בידים מטואבות והכניס ידו לתוך פיו לישול צזור ר' מאיר מטמא שכבר נכשרה ברוקו ונעו בה ודיו מטואבות. ור' יוסי מטהר שאין לו הכשר. ר' יהודה אמר היפך ברוקו הנה נתלש והכשר לא הי"ך בו טהור. פי' לא נתלש עדיין ואינו משקה להכשר, דהנן במכשירין כ"י ואילו מטמאין ומכשירין זכבו של זב ורוקו ושכבת דרעו ומימי רגליו ורביעית מן הגת ודם נדה. ר' אלעזר אומר שכבת זרע אינה טמאת. א"ר יוחנן מוחלפת השיטה. פי' הל"ך ואומר במשנה ד' מאיר אומר רבא ריש לקיש ואמר לעולם לא תיפוך רוקא ואמר דתיני בברייתא רוקו, ומשנתנו כיוונו. פי' כיוון ליה עבה שהיא כמו חתיכה, ואקשינן עליה והתניא כיחו וכן רוק שנתלש כמו אם הלך בו ד' אמות חייב, אלא מחחרתא כ"י יתני, א"ר ריש לקיש הטהור ורק כ"י. לא יעמוד אדם ברשות היחיד וישתה ומוסיקין כ"י. ואמרין

א) משמע משמתי צממתי' היא לן נקמן כצמון אמר והא דמנתי צממתי' וי"ל דע' א"ל משה היא ככלים פ"ח.

כרמלית

4 טפחים

4 טפחים

פחות מ-10 טפחים

רשות הרבים

הכא באיסקזופה כרמלית עסקינן ורשות הרבים עוברת לפנייה

עירובי־דרך צ"ח ע"א | דף צ"ט ט ע"א

יותר מ-10 טפחים

4 אמות

"המעביר חפץ מתחילת ארבע לסוף ארבע והעבירו דרך עליו חייב"
לשיטת רש"י

עירובין דף צ"ח ע"ב

שו"ע סי' שנ"ג סעי' ב'

רשות היחיד

4 טפחים

4 טפחים

10 טפחים

קמ"א | כל הזכויות שמורות

זיז שלפני חלון נותנין עליו ונוטלין ממנו בשבת

10 טפחים

”ומשתמש בכל הכותל עד עשרה התחתונים”
לפירוש רש”י

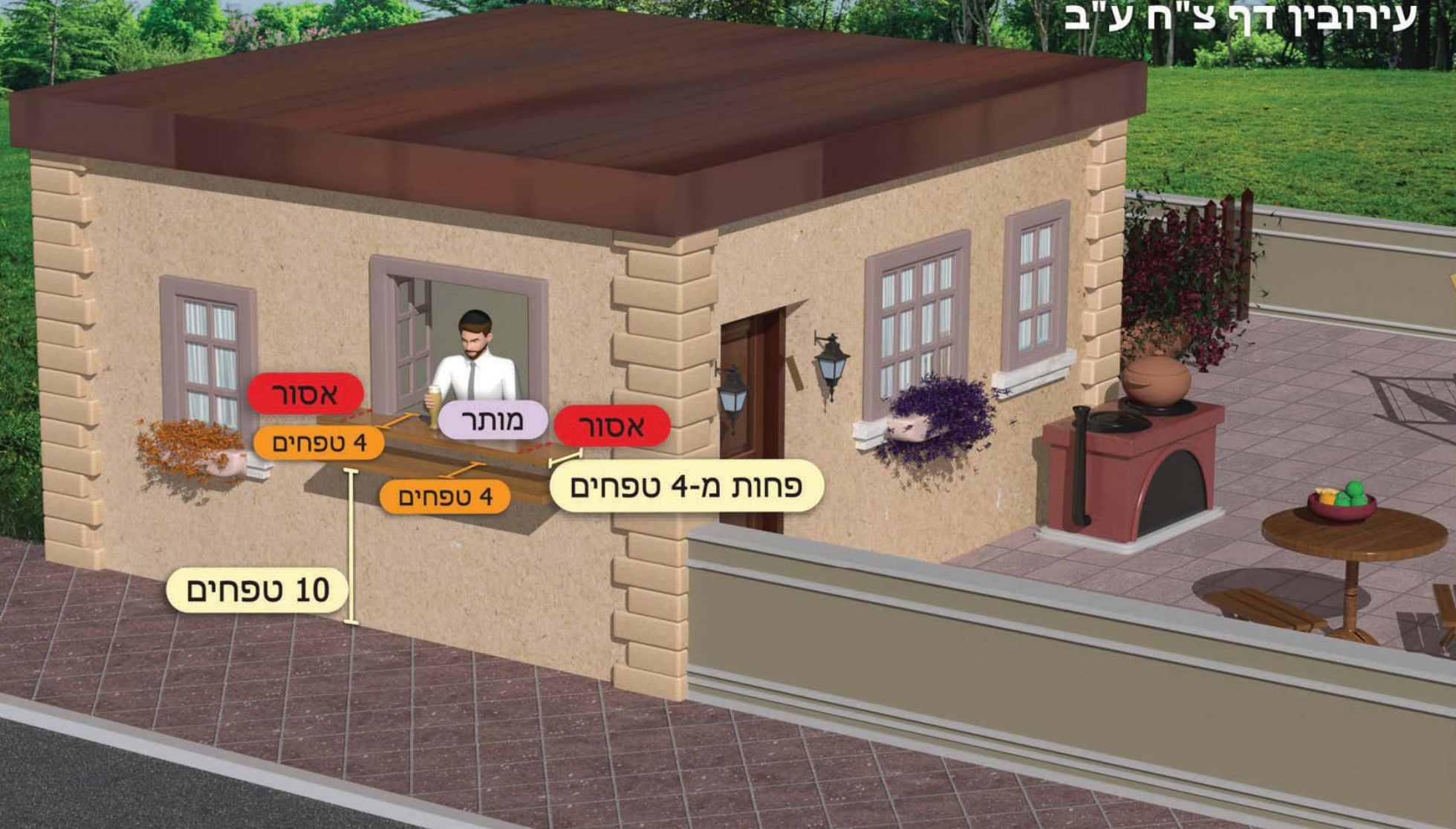

10 טפחים

”ומשתמש בכל הכותל עד עשרה התחתונים”
לפירוש תוס’

תחתון דאית ביה ארבעה ועליון לית ביה ארבעה וחלוננו משלימתו לד'